

[Niels Westerby.]

motiver om det ene eller det andet. Jeg mener virkelig, at dette dagsordensforslag er et udtryk for de gamle partiers dårlige samvittighed, og jeg mener, vi sagligt kan sige dette, fordi vi gennem 20 år har konstateret, at de fire gamle partier ikke har evnet at føre en ansvarsbevidst økonomisk politik.

Jeg ved ikke, hvad det er, der motiverer hr. Hilmar Baunsgaards afvisning eller tilbageholdende stilling over for disse ting. Vi har tidligere oplevet, at man under VR-samtalernes epoke netop hæftede sig ved, at de to partier, venstre og de radikale, var enige om en indkomspolitik, og så viser det sig, at denne indkomspolitik i virkeligheden er uden indhold. Hr. Hilmar Baunsgaards tale lige nu, før jeg fik ordet, viste jo, at den var uden indhold, for hr. Hilmar Baunsgaard sagde til statsministeren, at han burde henvende sig til organisationerne og gøre det klart for dem, hvilke indkomstmuligheder der var for de forskellige befolkningsgrupper. Men, hr. Hilmar Baunsgaard, det er jo ikke noget at opfordre statsministeren til; det har statsministeren jo allerede gjort, og kort forud for valget, efter at formandskabet i det økonomiske råd, Nationalbanken og det økonomiske sekretariat havde givet deres råd, fulgte statsministeren det op med en skrivelse til samtlige organisationer, idet han skrev, at han stort set var enig med de tre sagkyndige instanser i, hvad der burde ske.

Statsministeren har jo gjort, hvad hr. Hilmar Baunsgaard beder om, og så er det, vi siger — jeg går ud fra, statsministeren stadig står ved sin skrivelse; statsministeren nikker, så ligger det jo klart så langt — at vi er bange for, denne skrivelse ikke virker. Vi er bl. a. bange for det, fordi der ikke står et flertal i folketinget bag den, fordi den ikke har den fornødne politiske autoritet, og hr. Hilmar Baunsgaard har med sit indlæg her i eftermiddag ikke bidraget til, at der er politisk autoritet bag virkelige indkomspolitiske synspunkter. Jeg vil tværtimod sige, han har tværet det hele temmelig godt ud.

Dernæst må jeg sige et par bemærkninger om dette til statsministeren. Statsministeren siger, det ikke er påkrævet, og dertil vil jeg

sige, at det i høj grad er påkrævet. Jeg tror navnlig, statsministeren vil blive klar over, hvor påkrævet det er, når der er gået et års tid. Statsministeren har gang på gang oplevet, at hans skiftende finansministre er kommet med buketter og med byrder, der måtte lægges på befolkningen, fordi indkomsterne var steget i utide og steget mere, end godt og forsvarligt var. Statsministeren har næsten måttet slæbe sig til døde i det høje ting for at kradsse de nødvendige penge ind, fordi man ikke havde gjort noget i tide, og jeg er ærlig talt bange for, statsministeren igen kommer i den samme situation.

Der er meget, kan jeg fornemme, både i udviklingen på arbejdsmarkedet og for de andre befolkningsgruppers vedkommende, der tyder på, at vi får en ny indkomst-eksplosion, og så ser vi et lammet folketing, der ingenting siger! Hr. Poul Møller siger, han ikke kan tage stilling til det på en eftermiddag; men den problemstilling har det konservative folkeparti kendt i 20 år, den må man da tage stilling til, man må have en politik også på dette område. Jeg er bange for, navnlig med det flertal, statsministeren tilsyneladende råder sikkert over med socialistisk folkeparti i baggrunden, at det ikke vil være muligt at føre den rigtige politik om et års tid, når det bliver nødvendigt. Alle herinde ved, at hver gang det er gået galt, er det finanspolitikken, man griber til, fordi man ikke har andre midler.

Det, der er formålet med det dagsordensforslag, der er fremsat af liberalt centrum, er netop på forhånd at give besked for at skabe et sådant klima, at udviklingen ikke løber amok. Vi vil altså simpelt hen ved at give besked forud undgå, at man senere skal gribe til disse finanspolitiske midler, som man så til sin tid ikke er i stand til rigtig at få noget ud af. Jeg vil appellere til de gamle partier om at vise et vist mod over for befolkningen i stedet for at stå ængstelige og bekymrede og efterfølgende ikke vide, hvad man skal stille op med en forrygende inflation og alle de andre ulemper, vi kender så godt.

Det centrale i det dagsordensforslag, der er stillet, er altså på forhånd at sige, hvad man vil gøre, fremfor bagefter, når man er tvunget ud i det, bekymrede og ængstelige at foretage indgreb. Det er netop det, der